

έν ταῖς χιλιάσι ταύταις ὀλίγιστα ἔργα ἄξια λόγου. « Ἡ τέχνη παρακμάζει, φωνοῦσιν οἱ εἰδικοί πραγματογνώμονες, ἡ τέχνη παρήκμασεν ». Ὅπου γενικεύεται ἡ καλλιτεχνία ἐκεῖ καὶ σπάνιοι οἱ ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Ὁ ἄνθρωπος τείνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν κερδοσκοπίαν, εἰς τὸ εὐκολον καὶ μέγα κέρδος, εἰς βίον λεπτεπίλεπτον καὶ ἰδεώδη καὶ ὑψηλόν. Δυστυχῶς ὁ κόσμος δὲν ἐπλάσθη τοιοῦτος καὶ αἱ κοινωναὶ αἱ μὴ θέλουσαι νὰ κατανοήσωσι τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὴν ἀληθῆ σημασίαν καὶ τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπινου καθεστῶτος, παθάνουσιν ἐπὶ τέλους ἀπογοητεύσιν καὶ ὑψίστανται τὰς συνεπιείας αὐτῆς. Ἐὰν ἦτο δυνατόν πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦσαν ζωγράφοι, γλύπται, καλλιτέχναι, μουσικοί, ρήτορες, ποιηταί, δημοσιολόγοι, κλπ, κλπ. θὰ ἦτο ἀγαστὸν καὶ ἀξιέραστον πρᾶγμα. Πλὴν τούτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἄρα δέον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιδιώκῃ τὰ δυνατὰ ἐπιτευχθῆναι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐχὶ δὲ τὰ ἀδύνατα ».

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπημένε μου φίλε!

Ἐνα ἐπεισόδιο στὸ τραῖνο τῆς Κηφισιάς μὲ κάνει νὰ σοῦ γράψω σήμερα. Ἐπεισόδιο, ποὺ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν, νὰ γελάσουν πολύ, κι' ἐμένα μαζί τους, κοντὰ στὶς ἄλλες σκέψεις, ποὺ μέρριξε ὑστερώτερα. Νὰ τί ἔτρεξε :

Ἐρχόμαστε μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο μὲς τὸ ἀθέρτο βαγόνι εἴμαστε πολλοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ἀπέναντί μου καθόταν ὁ κ. Κ. μὲ τὰ δύο του τὰ κορίτσια καὶ τὴ γκουβερνάντα τους, μιὰ μεσόκοπη ξανθιά, μήτε ὡμορφη μήτε ἄσχημη. Δίπλα του, ἕνας κύριος πολὺ χαριτολόγος ἔδινε ἀφορμὴ στὰ κορίτσια νὰ δείχνουν ἕνα μαγικὸ χαμόγελο καὶ δύο σειρὲς μαρογαριτάρια. Κοντὰ μου καθόταν ὁ σύντροφός μου κι' ἄλλοι αἱ στὶς ἄκρες πέρα κάπια γεροντότερα ἀνδρόγενα. Ἀπὸ τὴν Κηφισιά ὡς τὸ Μαρουσαὶ τὸ βαγόνι ἔμιαζε ἕνα σοβαρὸ σαλόνι Ῥωμαϊκόν. Ἐξῆν ἀπὸ τὸ ψιθύρισμα τοῦ χαριτολόγου μὲ τὸ δροσιτικὸ χαμόγελο τῶν κοριτσιῶν τίποτις ἄλλο δὲν ἀκουγότανε. Μάλιστα ἐκείνη ἡ γκουβερνάντα ἦταν τόσο choβαρή, ποὺ μπορούσε νὰ μὴν τῆς τὸ συχωρέσει κανένας. Τὴν εἶχα ἴσα-ἴσα ἀντίκρυ μου καὶ στενοχωριόμουν πολὺ. Πίστεψέ με νὰ σέ πῶ, πῶς μὲ φαινόταν, μ' ὅλη τὴ ζέστη, σὰν νάντικρυζα ἕνα κομμάτι πάγο, ἕνα βουρὸ χιονισμένο καὶ καναδὸ φορὸς οἱ ὡμοὶ μου ἀνασηκώθηκαν χωρὶς νὰν τὸ θέλω. —Θέ μου! ἀφτὲς οἱ Ἀγγλίδες! . . . ἔλεγα μέσα μου, περνώντας τὴν γιὰ Ἀγγλίδα.

Στὸ Μαρουσαὶ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήχαν δύο κύριοι μὲ ψηλὰ καπέλα. Τὸν ἕνα τόνε γνώριζα: εἶνε πασίγνωστος τύπος. Ὁ ἄλλος μὲ μούσι καὶ παχὺς ἀμέσως μὰς κέντησε τὴν περιέργεια, γιατί μὲ τὸ χαριτισμό, ποὺ μὰς ἔκανε καὶ μόλις κάθισε δίπλα μου, μὲ κάπιο στρώμμα, ἔβγαλε τὸ καπέλο του, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ βυθίστηκε σὲ σοβαρότητα, ἴση μὲ τῆς γκουβερνάντας. Ἄλλο παγωμένο βουρὸ Θέ μου! καὶ νὰν τ' ἀγκίζω! . . . Ἐφάνου ἀφίνει ἕναν ἀναστεναγμὸ, ποὺ θὰν τὸν ζούλεθε κι' ὁ Παντόπουλος. Τότες ὁ ἄλλος κύριος τοῦ λέει Γαλλικά:—Τί ἀναστεναγμὸς ἦταν ἀφτὸς Ἑλληνικός ἢ Ῥούσικος; Κι' ἐκεῖνος κούνησε τὸ

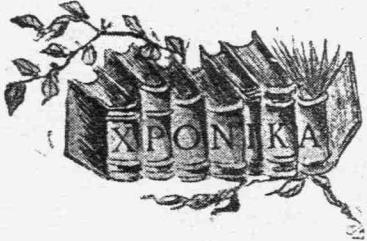
κεφάλι καὶ κάτι εἶπε Ῥούσικα. Ἄρχισε αὐτὸ νὰ λυώσει τοὺς πάγους στὴ στιγμὴ καὶ νανάφει καὶ τοὺς . . . δύο τους! Στὴν ἀρχὴ μὲ κάπια εὐγένεια, πῶς δὲν ἦταν μόνοι τους. Ὑστερα μὲ κάπια ἀδιαφορία, στὸ τέλος μὲ δυνατόν πείσωμα καὶ περιφρόνηση γιὰ τοὺς ἄλλους, ἄρχισαν οἱ δύο σοβαροί, ὁ κύριος μὲ τὸ μούσι κι' ἡ γκουβερνάντα, ἕνα ἀτέλειωτο, ἕνα κουραστικόν, ἕνα γελοῖο λακριντὶ, μὲ φωνή, ὄλο καὶ δυνατούμενη, σὲ γλώσσα ἄγνωστῆ μας, Ῥούσικη, ποὺ μόνη λέξη, ποὺ ξεχώριζα ἦταν τὸ ντὰ . . . Καὶ μεῖς στὴν ἀρχὴ τοὺς κυτάξαμε κάπως περιέργα, ὕστερα χαμογελάσαμε, στὸ τέλος ἀρχίσαμε γέλια ξεκαρδιστικά, ἀδιάκοπα, ποὺ οἱ ντεμοαζέλες κόντεψαν νὰ λιποθυμήσουν. ποὺ ὁ κ. Κ. νευρικός φαίνεται, χτυποῦσε τὰ πόδια του, ποὺ στὶς ἄκρες τὰ γεροντότερα ἀνδρόγενα ξανάνιωσαν κι' ἐκείνα, καὶ ποὺ ὁ χαριτολόγος ἔχασε τίς κατάλληλες λέξεις του νὰ χαριτολογήσει. Κι' οἱ δύο σοβαροὶ χαμπάρι δὲν ἐπαιρναν. Χείμαρρος κατέβαινε ἡ πολυλογία τους, σὰν τὰ χιόνια, ποὺ λιώνουν. Καὶ τί δὲ θάπαν;! . . .

Φτάσαμε στὴν Ἀθήνα κι' αὐτοὶ τὸ γαβὰ τους. Ἐβγαίνα-τόρα ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ κατέβω, ἀκόμη γελῶντας, κι' ἐκεῖ στὰ κάγκελα τοῦ βαγониοῦ, γιὰ τελεφταῖα ἀνάμνηση τῆς νύχτας ἐκείνης, ἀκουσα τὸν πασίγνωστο τύπο νὰ λέει στὸν ξεκαρδισμένο κ. Κ., προστατευτικὰ κάπως:—Πατριωτάκια, βλέπετε, στὴν ξενιτειά! . . .

Ναί! Αὐτὸ συλλογίζομουν, κι' ἐγὼ ὕστερα, ποὺ πήγαινα νὰ κοιμηθῶ. Πατριωτάκια! . . . Κι' ἔνωσα τόσο μεγάλο τὸ λόγο, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν ἀδιαφορία γιὰ μὰς, ὥστε λυπήθηκα, ποὺ γέλασα κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Λυπήθηκα βρισκόμουν ἀκόμα μὲ τὴν ἐντύπωση τοῦ «Repentir» στὶς ἐντυπώσεις τοῦ πόλεμου» τοῦ Σουλὸ Προυτόμ, ποὺ προσπαθοῦσα νὰποστηθίσω τάπομσήμερο. Λυπήθηκα κι' ἅμα πῆγα στὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ ξεθυμῶν κάπως, κατέβασα τὸν Κάλβο καὶ διάβασα τὸ «Φιλόπατρι». Καὶ τὴν ὥρα, ποὺ μὲπαίρνε ὁ ὕπνος, στὸ νοῦ μου μέσα ἀνάδεδαν οἱ στίχοι :

Ἄς μὴ μοῦ δόσει ἡ μοῖρα μου
εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον
εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος
μόνον, ὅταν κοιμώμεθα
εἰς τὴν πατρίδα.

Σὲ φιλῶ
ΓΙΑΝΝΗΣ

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Ἡ Δις Αἰκατερίνη Βερώνη, ἡ διακεκριμένη ἠθοποιός, μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν τῆς, ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων.

Ἡ δευτέρα παράστασις τοῦ «Πρώτου Πύρου» τοῦ νέου κωμειδουλίου τοῦ κ. Μ. Λάμπρου (τοῦ ὁποίου τὰ ἄσματα ἐποίησεν ὁ κ. Δ. Ἀστέρης), δὲν ἔσχε τὴν τύχην τῆς πρώτης. Μετὰ τὰς γενομένας ἀποκοπὰς καὶ μεταρρυθμίσεις τὸ ἔργον ἐκρίθη εὐμενέστερον, ἤρσαν δὲ κατ' ἐξοχίαν τὰ ἄσματα του, μὲ τὴν ὥραιάν των μουσικὴν. Φαίνεται ὅτι τὸ «Πρῶτον Πῦρ» θὰ παιγθῇ ἀκόμη πολλάκις. Ὁ κ. Λάμπρος ἐτοιμάζει νέαν ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἄνω-Κάτω ».

Ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν θιάσων μελετῶνται πολλὰ νέα ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων: Ἡ Ἀθηναῖς δράμα τοῦ κ. Καλοστίτη (Παράδεισος) Π ἂ δὲ Κ ἄ τ ρ, κωμειδούλιον τοῦ κ. Καλαποθάκη (Ἀθήναιον) Π ἰ χ

Ν ἰ χ, τῶν κ.κ. Ν. Λάσκαρη καὶ Κ. Πώπ (θέατρον Τσόχα).

Ἡ ἴσταρος καὶ Διδάσκαλος ἐν ἀτμοπλοίῳ ἐπιγράφεται τὸ νέον κωμειδούλιον τοῦ κ. Λουλουδάκη, ἠθοποιῦ, τὸ ὅποιον ἐδόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸν «Παράδεισον» μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἡ ὑπόθεσις του προπάντων ἐθεωρήθη εὐφρεστάτη.

Ἡ Μάρτυς τοῦ ἑλληνικοῦ μουσουργοῦ κ. Σαμάρα ἐπαίχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ θέατρον Γκρόβεν-Γκάρτεν τοῦ Λονδίνου. Εἰς τὸν συνθέτην ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας ἐπεδαψίλευσε παντοίας περιποιήσεις.

Διατρίβει παρ' ἡμῖν ὁ ἑλληνὸς ὀψόφωνος Ἰ. Ἀποστόλου, προτιθέμενος νὰ διέλθῃ τὸ θέρος ἐν Φαλήρῳ μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ διακεκριμένος καλλιτέχνης θ' ἀπέλθῃ κατόπιν εἰς Εὐρώπην ὅπου τόσον θαυμάζεται. Παράστασιν ἐνταῦθα δὲν θὰ δώσῃ.

Καπεριρίσθη ἡ πρότασις περὶ παρακρατήσεως τῆς σταφίδος. Ἡ εἰδήσις ἐπροκάλεσε συλλαλητήρια ἀποδοκιμαστικά ἐν Πάτραις καὶ ἀλλαχοῦ.

Νέας σατυρικῆς ἐφημερίδος ἐξεδόθη ὁ α' ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθήναιον» μὲ ὠραίας γελοιογραφίας ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Μαντζάκου.

Ἐν τῇ Βουλῇ ἐγένετο πρότασις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὴν χήραν τοῦ ἐθνικοῦ παιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου.

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Η ΛΑΪΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ «ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΕΣΤΙΑΣ»,
ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ

Ὅσοι τῶν τακτικῶν ἀγοραστῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον, δύνανται σήμερον κάλλιστα νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ δωρεὰν ἐπὶ τῇ βράσει τῆς ἐν τῇ α' σελίδι εἰδοποιήσεως. Ἄλλως ἄς ἀγοράζουσι τὸ φυλλάδιον ἀντὶ 20 λεπτῶν ἀπὸ τὰ κίσκια τῶν Πλατειῶν καὶ ἀπὸ τὰ Βιβλιοπωλεῖα Κασδόνῃ καὶ Πολιτάκῃ.

Δεχόμεθα καὶ ἐξαμήνους συνδρομὰς παρ' ὅσων δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὰ συλλάδια ἐπὶ καλοῦ χάρτου ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ἐφήθους καὶ νεάνιδας, εἰκονογραφημένον.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.—Ἔτος 17ον.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἄπευθυντέον: κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»,
Ὁδὸς Αἰόλου, 119. Εἰς Ἀθήνας.